

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „**KOROŠKI SLOVENEK**“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrtletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Borba narodnih manjšin.

Z napetostjo zasledujemo razvoj dogodkov v Evropi. Komaj se je zavoljo Abesinije strah pred novo vojno nekoliko polegel, že so buknili na dan dogodki v Španiji in s tem nov strah, da se bo Evropa razdelila dokončno v dva tabora, v boljševiški in fašistični, in da bosta ob času oba tabora trčila drug ob drugega. Če še pomislimo na silno oboroževanje držav, potem vemo, da strah pred novo vojno ni docela prazen. S skrbjo se svet ozira na veliko ustanovo, Zvezo narodov, ki je bila ustanovljena za to, da prepreči vsako novo vojno. V teku let pa se je izkazalo, da je ta mednarodna ustanova, kot je potrebna, vendar le preslaba, da bi zamogla prisiliti posamezne države k mirovanju. Danes je očitno, da bo morala Zveza narodov, če naj svoj vzvišeni namen doseže, spremeniti svoja pravila. To delo se sedaj pričinja.

Vsled tega baš je imel letošnji manjšinski kongres poseben pomen. Z vso odločnostjo je povdarril dvoje: 1. manjšine imajo pravico do življenja in 2. rešitve manjšinskega vprašanja se mora lotiti Zveza narodov, če resnično hoče služiti miru. Zato morajo njena nova pravila sprejeti tudi manjšinske zadeve kot njeno neposredno področje.

Narodne manjšine so se pomena letošnjega svojega kongresa zavedale. Razen židov in Poljakov so bile na njem zastopane vse, celo španski Katalonci so poslali svojo delegacijo.

Kongresu je predsedoval ugledni in priljubljeni Slovenec dr. Wilfan, bivši slovenski poslanec v Rimu. V teku razgovorov je jasno in odkrito pokazal na dvojno zlo, oziroma dvojno evropsko hinavščino: Vse države se zavedajo nerešenega manjšinskega vprašanja, nobena pa ga noče rešiti v vsem obsegu. Če pa bi se pričela vojna, bi vse vojskujoče se države upregle manjšinsko vprašanje v svoj propagandni voz in njegovo rešitev proglašale za cilj svoje vojne. Kdo pa bi hujše trpel ob vojnih spopadih, če ne manjšine, ki bivajo večinoma ob državnih mejah. Če države, združene v Zvezi narodov, resnično delajo za mir med narodi se morajo lotiti manjšinskega vprašanja, da tako odpravijo vsaj eno vojno nevarnost. Druga evropska hinavščina pa je v tem, da zahteva sicer vsak narod pravice za svoje manjšine v tujih državah, tujerodnim manjšinam v svoji državi pa istih noče privoščiti. Ta dvojna hinavščina očitno priča, da manjka narodom predvsem npravnega čuta. Duše evropskih narodov so bolne in te je treba najprej ozdraviti — tako je povdarril že bivši avstrijski kancler dr. Seipel. Ni slučaj torej, če je letošnji kongres povdarrjal bolj nego kedaj važnost etičnih načel, brez katerih ni mogoče rešiti ne manjšinskega vprašanja in tudi ne Zveze narodov. „S krščanskim duhom,“ tako je povdarrjal predsednik, „se morajo usidrati narodnostne pravice.“

H prvi točki „Življenska pravica manjšin“ so govorili Schmidt-Wodder, Nemeč iz Danske — nadvse zanimivi in važni govor prinesemo o priliki v izvlečku — nato Deak, Oger iz Jugoslavije, Pelensky, Ukrajinec iz Poljske, dr. Kohnert, Nemeč iz Poljske, dr. Neuwirth, češki Nemeč, in predsednik.

Nemeč iz Poljske je posebno povdarrjal vprašanje manjšine. Vladajoči narodi odvajajo mladino od dela in služb in si tako sami ob mejah ustvarjajo množice nezadovoljnih in zapostavljenih, ki tega stanja ne bodo trajno prenašale, ampak so v nevarnosti, da zapadejo prevratnim stremljenjem, ki morajo biti ravno vladnim narodom najmanj ljuba.

Nemeč iz Češke je na podlagi določb manjšinske zaščite dokazal, kako vežejo te določbe manjšine, a večinskim narodom služijo v to, da manj-

šine na olikan način spravijo s sveta. Dosedanja ravnopravnost je ostala samo na papirju mirovnih pogodb. Narodi pa bodo le tedaj našli mirno sožitje, če ne bodo samo na papirju, marveč tudi v resnici enakopravni.

Prvo točko je predsednik zaključil s povdarrkom, da je treba manjšinsko vprašanje splošno in trajno rešiti, če naj izgine vsaj ena nevarnost vojnih zapletljajev. Načelo „vita mea, mors tua“ (moje življenje je tvoja smrt) je nečloveško, pogansko. Le krščansko načelo pravičnosti zamore zajamčiti narodne pravice tudi manjšinam.

Druga točka kongresa „Reforma Zveze narodov in manjšine“ je izzvala zanimanje pri Zvezi narodov, ki je poslala na kongres načelnika manjšinskega oddelka. Glavna govora sta imela Slovenec dr. Besednjak in Oger dr. Jakobffy.

Dr. Besednjak je uvodno naglasil, da je bila Zveza narodov ustanovljena za to, da bi uveljavila v mednarodnem življenju pravico pred nasiljem. Razvoj pa je šel v drugi smeri in ga je zaključil abesinski spor tako, da je Zveza narodov klonila pred Italijo. Da Zveza narodov na manjšinskem polju ni rešila svoje naloge, za to je dokaz ednajstletno delo v okvirju manjšinskih kongresov. Manjšine niso bile v stanju zbuditi evrop-

ske vesti, šele ko je prišlo do velikih mednarodnih zapletljajev, so se narodi zavedli velike nevarnosti, v kateri se nahajajo. Danes so ogroženi tudi že večinski narodi. Mi še vedno upamo, da se bodo narodi pravočasno zavedli položaja in našli pot za zasiguranje miru. Zato je naša dolžnost, da zavzamemo h preosnovi Zveze narodov svoje stališče in to je: načelo ravnopravnosti narodov naj pride v novih pravilih tudi za narodne manjšine do veljave! Zveza narodov mora zaščito narodnih manjšin obnoviti in posplošiti na vse države. Kajti ni mogoče si predstavljati učinkovito preosnovno Zveze narodov brez zadovoljive rešitve manjšinskega vprašanja. — Oger dr. Jakobffy je v svojem govoru podal načrt, kako naj se manjšinsko vprašanje konkretno prideli področju mednarodne ustanove.

Tako se je o poteku letošnjega manjšinskega kongresa izjavil mož mednarodne veljave: V vseh je bila nekaka slutnja, da se pripravljajo za vse mednarodno življenje in torej tudi za življenje narodnih manjšin v bližnji bodočnosti veliki in važni dogodki. Vsi narodi brez izjeme so dospeli na konec dosedanje poti. Kongres evropskih manjšin je nakazal boljšo bodočo smer in s tem izvršil svojo nalogo. C. P.

10. oktober 1936.

Lani že smo zapisali, da je vsakoletni 10. oktober nekak toplomer, nakazujoč narodnostne prilike in razpoloženje v deželi koroški. To velja še posebno za letošnji dan.

Več nego v drugih letih se je letos pisalo in govorilo izven naše narodne družine o nas koroških Slovencih. Pravijo nekateri, da bi bilo boljše, če bi se o nerešenem narodnostnem vprašanju na Koroškem manj pisalo in manj govorilo, zato pa več za rešitev in pomirjenje storilo. Drugi trdijo, da je v tem svetu že veliko, ako se o nemčem vsaj piše, razpravlja in govori.

Eno je resnica: za to, da se omili ali odpravi krivica nad koroškimi Slovenci, se je letos bore malo ali prav nič storilo. Ostrovidci celo ugotavljajo, da je dežela danes bolj oddaljena od miru in sporazuma med narodoma, nego pred letom.

Nedvomno bo za mnoge Nemca zapeljivo, da zapiše krivdo klavernega letošnjega desetega oktobra nam Slovincem. Ne bomo se zbog tega razburjali, kajti ni lahko lastno krivdo priznati, posebno ne Nemcem, ki svoj narod le preradi ljubijo s slepoto. Že vnaprej pa smemo koroški Slovenci z mirno vestjo očitke naše krivde zavrniti: **Ne zavedamo se niti enega dejanja, ki bi bilo Nemcem krivično! Na žalost pa ne moremo tudi ne beležiti niti enega dejanja od strani Nemcev, ki bi resnično olajšalo greh nad našim ljudstvom! Kvečjemu čujemo več ali manj dobrohotne besede ali beležimo kaka imenovanja v razne svete, dejanja v odpomoč krivici pa ne vidimo nikjer.**

Šiling ostane!

Znižanje vrednosti denarja v Franciji, Švici, Holandski in še nekaterih drugih državah bo imelo dalekosežne posledice na evropskem gospodarskem trgu. V dogledni dobi je pričakovati marsikako spremembo cen za blago, ki notira na evropskih tržiščih. Kot zadnja se je koraku Francije in drugih držav pridružila tudi Čehoslovaška, ki zniža vrednost svoje krone za šestino stare.

Jasno je, da ima znižanje denarne vrednosti v inozemstvu svoj vpliv tudi na gospodarske prilike naše države. Zato se je minuli teden sestal

ministrski svet, ki je sklenil, da Avstrija ne bo sledila vzgledu Francije in Čehoslovaške in vrednosti svojega šilinga ne bo znižala. Da olajša z novim položajem otežkočeni izvoz blaga v inozemstvo, bo določila izvozne premije. Šiling pa ohrani svojo dosedanje vrednost.

Iz naše Avstrije. V vrstah Heimwehra je prišlo do globokega razdora. Stari Štarhembergov tekmeč za vodstvo v Heimwehru, major Fey, se je spet pojavil na političnem pozorišču. dunajski in koroški njegovi tovariši so podrli njegovo težnjo

za vodstvom. Štarhembergovska skupina v Heimwehru je nato Fey-a in njegovega najozžjega so-trudnika dunajskega podžupana Lahra izključila iz svojih vrst. S tem pa spor še ni zaključen, ker stremi Fey v nasprotju s Štarhembergom za zblizanjem Heimwehra z dosedanjimi avstrijskimi narodnimi socialisti. — Češki listi priobčujejo nepotrjeno vest, da bi imel v dogledni dobi kanclerja dr. Schuschnigga nasledovati sedanji dunajski župan Schmitz. Povod za tovrstna poročila je dala nedavna Schmitzeva avdijenca pri Mussoliniju in sv. očetu. — Povodom glasovanjske proslave v Celovcu bo govoril na zborovanju domovinske fronte na Dollfussovem trgu tudi kancler dr. Schuschnigg.

Italija hoče prijateljstva z Jugoslavijo. Jugoslavija in Italija sta nedavno podpisali novo trgovinsko pogodbo, ki jo je ministrski predsednik Stojadinovič označil kot ugodno za svojo državo in še kot dokaz pričenojajočega se čiščenja odnosov z Italijo. Predsednikovo izjavo so vzeli italijanski listi z vidnim zadovoljstvom na znanje in podčrtavajo potrebo, da se morajo vezi med obema državama še bolj utrditi in očvrstiti. Z ureditvijo gospodarskih odnosov med obema državama so po mnenju italijanskih listov dani predpogoji za razčiščenje vseh političnih problemov, tikajočih se obeh držav. — Prijaznost italijanskih listov smatrajo poznavalci mednarodnega položaja kot nekako vabilo Italije na Jugoslavijo, naj se pridruži bloku Nemčije in Italije.

Štiriletka štednje v Nemčiji. Poluradni nemški list „Angriff“ je priporočal o priliki velikega nemškega praznika žetve skrajno štednjo v gospodinjstvu: „Nemci smo v primeri z živžem, ki ga imamo v državi, preveč razvajeni. Hoteli in gostilne pripravljajo preveč dnevnih mesnih jedil. Manj mesa na mizi je koristnejše za zdravje. Dokazano je, da je v pretiranem uživanju mesa vzrok sladkornih, srčnih in drugih bolezni. Nemčija ima voliti samo štednjo, za nakup masti in krmil v inozemstvu ji nedostaje deviz.“

Zadnje dejanje španske žaloigre. Madrid oblegajo nacionalne čete od vseh strani. Padeč španske prestolnice pričakujejo vsak čas. V mesto bo vkorakala armada 150.000 vojakov, njej na čelu general Franco, ki je od nacionalistov že imenovan za prezidenta bodoče španske države. Nad mestom so se že ponovno pojavila nacionalna letala in metala bombe. Z druge strani poročajo, da se pripravljajo rdeči v Madridu na skrajni odpor in menijo mesto braniti še mesec ali dva, dotlej pa se nadajo umika upornikov z ozirom na splošni evropski položaj. — General Franco je celo že napovedal, kako bo izgledala bodoča španska ustava. Po napovedi bo bodoča Španija fašistična

in njena ustava stanovska po vzorcu Portugalske. Odklanjala bo socializem in kapitalizem, priznala bo Cerkev kot duhovno rešiteljico španskega ljudstva, gojila prirčne odnose z vsemi evropskimi državami izvzemši sovjetske Rusije, katero hoče smatrati za najhujšo sovražnico.

Slaba žetev v Rusiji. Sovjetski listi poročajo, da bodo letos v kolhozih (državnih kmetijskih farmah) pridelali komaj četrtino žitne količine, katere so se nadejali prej. Kmetje, ki še samostojno kmetujejo, se zato branijo dajati državi žita in moke. Moskovska „Pravda“ pripisuje neuspeh kmetom, ki ne marajo za moderne stroje in se ne spoznajo na traktorje, ki zato leže neizrabljeni. — Vojni komisar Vorošilov naprej utrjuje svojo moč. Od Stalina je bil opolnomočen, da je kaznovanje pripadnikov sovjetske vojske odslej izključno samo njegova zadeva. Nadaljujejo tudi s čiščenjem sovjetskega aparata od židov. Baje bo moral oditi celo doslej vsemogočni zunanje-politični diktator Rusije, Litvinov-Finkelstein, in pride na njegovo mesto pristen Rus.

„Slovenci na Koroškem.“

Nemška knjiga o našem vprašanju.

V poletju je izšla na Dunaju iz peresa dr. Teodorja Veiter-ja knjiga o slovenski narodni skupini na Koroškem. Pisatelj je koroški Nemeč — sin znanega celovškega slikarja — in živi na Dunaju kot urednik drž. poročevalnega urada. V manjšinskih vprašanjih ni novinec, njegova predzadnja knjiga obravnava narodnostne prilike v sudetskih deželah stare monarhije. Razumljivo torej, da ga je kot koroškega rojaka mikala razprava o narodnostnem vprašanju na Koroškem. Ker se je te naloge, kot pravi sam, lotil s stališča katoliškega Nemca, se knjiga v marsičem prijetno razlikuje od sličnih tovrstnih razprav. Seve je moralo priti tako, da se v knjigi pisateljeva objektivnost umika njegovim subjektivnim pogledom, čim bolj posega v praktičnem vprašanju zadovoljive ureditve kočljivega problema. Zato knjiga ne zadovolji onega, ki preiskuje miselno pisateljevo doslednost od njegovih teoretičnih razglabljanj preko zgodovinskih razmotrivanj do končnega vprašanja: kako pripomagati na Koroškem do veljave pravici, ki velja tudi za narode. Kljub temu nedostatku je knjiga že zgolj vsled obsežnega, sicer težko dostopnega materiala izredno važen prispevek k razčiščenju slovenskega vprašanja in zasluži pozornost, ki jo je doslej vzbudila v pristojnih krogih naše države in Jugoslavije.

Uvodno govori Veiter o postanku avstrijskih manjšin, „od katerih so Slovenci na Koroškem nedvomna najstarejša in najbolj z zemljo povezana narodna skupina“. So nepristna manjšina, ker bivajo ob državni meji, onstran katere se nahaja njihov materinski narod. Uvodu priključi pisatelj načelna razmotrivanja o narodu in državi. O zaključku teoretičnega dela omenja oba načela, po katerih se določuje narodna pripadnost: izjava in objektivni znaki. Dosedanji tozadevni spor razreši Veiter s stavkom, da je pri določevanju narodnostne pripadnosti treba upoštevati oboje, najprej izjavo in nato tudi materin jezik. Pod črto navaja drug način tovrstnega postopanja: Pri določevanju narodnostne pripadnosti bi se upošteval v prvi vrsti materin jezik, pripuščala pa hkrati eventualna pritožba posameznikov proti tovrstni dodelitvi k enemu ali drugemu narodu. V tej zvezi avtor naglašja, da mora biti narodna politika države usmerjena tako, da onemogočuje ali vsaj ne povspesuje postanka ljudi, ki ne vedo, kam pripadajo. „Kajti ti ljudje so običajno dvomljive vrednosti in duševno nobeden merodajen činitelj; tega tudi ne spremeni dejstvo, da se baš ljudje, ki prihajajo iz enega naroda, posebno glasno izjavljajo za drug narod“. Ob zaključku prvega dela naglašja pisatelj važnost slovenskega koroškega vprašanja, „kajti pri tem gre za starodavno kmečko ljudstvo in Avstrija ima zgodovinsko nalogo postavljati mostove med narodi“.

Naslednji odstavki se bavijo s Slovenci in njihovo zgodovino do postanka avtoritarne stanovske Avstrije. V posebnem je podan pregled politične zgodovine koroških Slovencev začevši od Einspielerja preko koroških bojev in glasovanja do položaja Slovencev v avstrijski republiki. Številčno nazadovanje koroških Slovencev razlaga Veiter kot posledico sožitja z Nemci in pritiska nemškega svobodomiselstva. V odstavku o šolstvu priznava porazni vpliv dvojezične šole, ki jo učiteljstvo uporablja kot sredstvo ponemčevanja slovenskih otrok. **Posledice tovrstnega šolanja se kažejo v tem, da se niža duševni in nramni položaj ljudstva in da posebno na jezikovni meji raste število kriminalnih slučajev in brezposelstva.**

Obširen je odstavek, obravnavajoč nemški predlog kulturne avtonomije iz leta 1927. Glavno krivdo, da je ta predlog propadel, pripisuje Slovincem, ki niso mogli pristati na to, da bi ne bili prednosti avtonomije deležni vsi Slovenci brez razlike narodne zavednosti, in še na to, da bi po

PODLISTEK

Benjamin Disraeli:

Vstaja Škenderbegova.

Zgodovinska povest. Prevel I. M.

I.

Solnce je zašlo za gorami in po bujni atenski ravnini se je razširjal vijoličast žar grškega večera. Rahla sapica je potegnila in oljkinji gaji so se vzbudili iz svojega poldanskega počitka, in zastave turškega bojnega ladijevja, ki je ležalo zasidrano v Pirenejskem pristanu, so plapolale v sinjem zraku. Iz enih mestnih vrat so prihajale v dolgi vrsti ženske k vodnjaku, iz drugih je prijezdila četa krasnih jezdecev, ki so veselo vihteli svoje sulice v zraku, dirjajoč po ravnini, Ptice so pevale, žuželke so šumele, cvetlice so dihale vonj, vse je navdajalo zrak s prijetnimi glasovi in dišavami.

Na visokem skalovju Akropole je stal sredi razvalin minervinega templja samotni človek in zrl na to krasno prizorišče. Okolu njega so se dvigali slikoviti spomeniki starodavne umetnosti, nesmrtni stebri, zaman iskajoč sebi enakih del v galeriji modernih umetnosti, ki nosijo svoje nežno breme, s polno dovršenostjo izklesane podobe, kipeče junaškega življenja. Dasi je bil tujec oblečen kakor mošlem, očitno ni bil neobčutljiv za to lepoto, in njegova postava in obraz ne bi slabo pristojala sovrstnikom Perikleja in Fidije. Bil je v cvetju življenja, nenavadno lepe rasti in krepke postave; njegovo visoko, belo čelo, njegov ravni profil, njegov okroglasti obraz in njegove zakrožene ustnice, vse je kazalo na obraz, kakoršen je navduševal kiparje okolu stoječih polbogov.

Tujčeva obleka je bila krasna, klasična. Okolu

glave se mu je ovijal škrlatasto rdeč turban in na njem so se lesketali dijamanti. Njegov telovnik, ki se je tesno oprijemal prsi, je bil iz zelenega žameta in bogato vezen z zlatom in biseri. Nad njim je nosil lahek jopič iz rdečega žameta, ki je bil enako vezen in obrobljen s sobolovino. Nosil je tudi bel plašč, kakor je bil navaden med Albanci; njegove noge so pokrivala sandale opankane do kolen z bogato vezanim zelenim žametom. Izza širokegardeče-usnjatega pasa so škrlali z dragulji posuti ročaji raznovrstnih kratkih mečev, ob strani pa mu je visel v nožnici iz cizeliranega srebra dolg scimeter (zakrivljena sablja).

Tujec je zamišljeno zrl na prostrano prizorišče pred seboj.

„Krasna Grška!“ je vzkliknil, „še vedno si moja domovina! Žalostna je moja usoda, čudna in otožna, vendar ne brez upa. Toda jaz sem vojak in dolžan sem bojevati se proti tebi; toda jaz ne bom v bojih nikdar pozabil krvi, ki se pretaka po mojih žilah. Temistoklej je rešil Grško in umrl kot satrap; njegov potomec sem; naj zamenjam njegovo usodo in vsaj umrjem kot rodoljub.“

Tedaj pa se oglasi iz bližnjega samostana večerni pozdrav Devici Mariji. Tujec se zgane, ko sveti glasovi zadone na njegovo uho, in vzame iznad srca majhen zlat križec in ga iskreno poljubi; nato pa hitro odide po strmih skalah citadele navzdol proti mestu.

Stopal je po ozkih, vijočih se atenskih ulicah, in dospel do neke mramornate palače; njen graditelj gotovo ni vpošteval okoli stoječih modelov, ki mu jih je čas ohranil; dasi pa je žalila moderna palača klasični okus, bila je vseeno veličastna. Pol tucata stražnikov, s čeladami in ščiti, je postajalo pred vhodom; njih vojaška oprava je bila v čudnem nasprotju s topovima, ki sta ponosno stala ob vratih in ki je beneška republika poklonila v dar atenskemu knezu. Ko je tujec korakal mimo

njih, so ga stražniki po vojaško pozdravili. Vstopil je na velik štirioglat vrt, z arkadami, ki so jih nosili številni tenki in nizki stebri; bili so barbarškega dela in iz raznobojnega mramorja. Sredi vrta je pljuskal v zrak vodomet in izpod njega je tekla šumeča voda po umetnih vodovodih ob drevoredih pomaranč in citron. Ob vodometu je na razkošnem ležišču počival mladi atenski knez Nicej in zrl zamišljen v bogato ilustrovano knjigo.

„Oh! Ti si!“ je rekel knez in se zasmel, ko se je tujec približeval. „Ravno v pravem času prideš opomni me, da moramo storiti kaj več kakor samo čitati Peržane, da moramo igrati tudi njih vloge.“

„Dragi moj Nicej,“ odgovori tujec, „pridem samo, da se poslovim od tebe.“

„Posloviš!“ vzklikne knez začudeno in žalostno. In vstal je s svojega počivališča. „Ha! Kaj pomeni to?“

„Le preveč res je,“ reče tujec, ki ga odvede knez proti drevoredu. „Pripetili so se dogodki, ki docela ovržejo vse naše načrte; in mene pa silijo v položaj, ki je za-me usoden in strašen. Hunijad je z veliko vojsko nenadoma prekoračil Donavo in premagal vse, kar se mu je postavilo na pot. Jaz sem dobil povelje, da nemudoma odidem v Albanijo in se na čelu Epircev podam v glavni tabor.“

„Ali res!“ je dejal Nicej iznenaden. „Moja pisma mi ne sporočajo ničesar o tem. Tako nenadoma! Ali je sultam Amurad sam na bojišču?“

„Ne, Karambeg je poveljnik. Opravičil sem pri sultanu svoje odlašanje z navideznimi težavami pri sklepanju naše pogodbe in ga potolažil z upanjem na večji davek.“

„Ko mi delujemo na to, da se ta davek sploh ne bo več plačeval!“ je pristavil Nicej in se nasmejal. —

(Dalje sledi.)

sprejemu predloga obstojale v jezikovno-mešanem ozemlju poleg novih slovenskih še stare dvojezične šole.

(Konec sledi.)

DOMAČE NOVICE

Ljudski dar za vojsko! Drž. tajnik za državno obrambo Zehner in zvezni komisar Adam sta izdala proglas na avstrijsko ljudstvo. Uvodno proglas naglašja, da ni izostal uspeh šestnajstletnega truda za ureditev in discipliniranje avstrijskega vojaštva. Avstrijska vojska je danes prva nosilka orožja v državi ter jo spoštuje in časti vse ljudstvo. Pod vodstvom kanclerja dr. Schuschnigga je zvezna vlada mnogo doprinesla k izgraditvi avstrijske vojske, ne da bi pri tem škodila drugim važnim državnim interesom. Državljeni brez razlike stanu in položaja naj sedaj njeno delo dopolnijo s prostovoljnimi darovi, s pomočjo katerih bo nakupila zračna letala. Žrtev bodi dokaz, da uživa vojska v ljudstvu zaupanje in simpatijo.

Naš novi podlistek. Z današnjo številko začnemo v podlistku priobčevati zgodovinsko povest angleškega pisatelja Benjamina Disraelija z naslovom „Vstaja Škederbegova“. Povest slika boje krščanskega epirskega ljudstva proti krvoločnim Turkom, okvir ji daje zmagoviti pohod ogrskega narodnega junaka Hunyadi-ja proti turškemu polumesecu v 15. stoletju. Uverjeni smo, da bo novi podlistek našel pri naročnikih in bralcih našega tednika isto zanimanje kot dosedajni, posebno še zaradi tega, ker spominja njegova vsebina rahlo na dogodke, ki so se vršili za časa turških vpadov tudi v naši deželi.

Naše dečle v tujini. Hvaležno delo bi storil, kdor bi pomagal zbirati naslove tolikih naših deklet, razkropljenih v tujini, bodisi na Dunaju, v Švici ali na Holandskem, v Angliji ali celo daljni Ameriki. Da bi jih spet privezali na dom, na našo in njihovo rodno zemljo. Nédavno se je pojavil v uredništvu vrl možakar s pismom od svoje nečakinje, boroveljskega dekleta, ki služi sedaj na Holandskem. Z njegovim dovoljenjem ponatisnemo nekatere vrstice tudi za naše bralce: „Dve leti je že, odkar sem zapustila domovino, pa še vedno sem močno navezana nanjo. Tudi Holandska je lepa, s tovarišicama iz Beljaka jo mahnevo večkrat k morju, tudi velike njive samih tulipanov sem si že ogledala, ki ležijo okoli mesta kot pisana preproga. Prisostvovala sem celo zaročnim svečanostim prestolonaslednice Julijane z nemškim princem Benhardom von Lippe-Biesterfeld. Nimate pojma o razkošnosti in še o velikanski množici ljudi na vseh svečanostih! Sicer pa prebijem svoj prosti čas v tukajšnji dekliski zvezi, kjerujemo, se igramo in tudi molimo. Tujina, dragi stric, me je docela spremenila v človeka, ki jemlje molitev in vero resneje nego doma. Tudi slovenskega jezika nisem pozabila in bila bi hvaležna, če mi naročite „Koroškega Slovenca“, ker ga rada čitam in bi po njem hotela biti povezana z domovino...“ — Tako to vrlo boroveljsko deklet! Koliko pa jih je, ki ne najdejo same poti — domov!

Ali si ti že storil svojo dolžnost? Premalo je za zavednega Slovenca, da svoje glasilo samo prebere, zanj mora tudi žrtvovati in mu nabirati novih naročnikov. Pri listu ne gre za kako kupčijo med lastnikom in naročnikom, tvoj list ti mora biti več nego kako blago, ki ga kupiš v trgovini za denar! Kot katoličan in Slovenec si dolžan, da podpreš svoje glasilo ne samo s plačevanjem svoje članarine, marveč tudi z nabiranjem novih naročnikov in bralcev. Stori torej svojo dolžnost!

Potres na Štajerskem in Koroškem. Minulo soboto ob 4. uri pop. smo na Koroškem in Štajerskem čutili precej močne potresne sunke. Skozi tri minute so pri nas narahlo zažvenketale šipe v oknih in se zamajale omare. Sunki so bili močnejši v Labotski dolini, kjer so se v nekaterih krajih porušili dimniki na strehah ali se celo pojavile razpoke v zidovju. V Obdachu na Štajerskem je bil potres tako močan, da ni ostalo niti eno poslopje nepoškodovano. Večje škode ni bilo nikjer.

S prevzemom avstrijskih zavarovanj Phoenix-družbe je Avstrijska zavarovalninska a. dr. odredila, da se pretvorijo zavarovanja, glaseča se na tuj denar, v zavarovanja na avstrijske šilinge. Za to je merodajen tečaj z dne 30. aprila 1936 in zavarovanci torej ne utrpijo vsled znižanja vrednosti franka, švic. franka in holand. goldinarja nobene škode. Nove police se izstavijo na podlagi paritete s 30. aprila 1936.

Zahomc. (Pustna prigoda.) Čudno se pri nas trudimo, da v „odprtem času“ pospravimo vse vesele pod streho. Ne samo, da še hitro ponovimo „žegne“, še čisto drugo plat smo si izbrali: naš gostilničar si je kot „socius“ privoščil na motornem kolesu svojega brata ceno vožnje v Beljak. Po opravi se podata oba nazaj k motociklu, da se vrneta. Gostilničar naroči še hitro bratu, kje naj grede obstane, nato se vsede. V zadnjem trenutku vstane, da si še hitro popravi plašč, brat tega ne opazi, smukne z motorjem gostilničarju izpod nog ter zdrvi proti Zili. Zaman so klici in vpitje za njim, motor vozača ogluši. V hitrem tempu pridrvi na motorju iz Beljaka do Drašč in hoče po naročilu brata zbasati. Njega pa nikdar — strah in groza! Ves nesrečen že vidi bratove razbite kosti v kakem cestnem jarku, urno se v teh mislih vsede spet na motor in hajdi nazaj v Beljak. Gleda v jarke, vprašuje grede otroke, če je imel koga zadaj pri vožnji k Zili... Pri Toplicah je konec strahu in dirke „s smrtjo“, v nasproti vozečem avtobusu se mu prismeji brat in — kar je najbolj zanimivo: živ!

Pečnica pri Baškem jezeru. Zvonik v Spodnjih Brovljah nameravamo popraviti. Najprej smo kar brez denarja sklenili pogodbo z znanim mojstrom Spangarom, ki že več let popravlja koroške „turme“. Za 420 šilingov z materijalom vred nam napravi novo streho na zvoniku. Poleg tega je treba še kakih 750 S. Pobirali smo prostovoljne darove po hišah. Na pomoč nam je tudi priskočila požarna bramba, ki je priredila zadnje septembersko nedeljo v Spodnjih Brovljah veselico z godbo in petjem, deklice pa so prodajale slaščice. Naša domovinska fronta pa je priredila našim rekrutom fleten večer v slovo. Čistega dobička je bilo okrog 150 S. Motil je prireditve dež, ki je zabranil mnogim gostom njihov prihod. — Kje so časi kot pred desetletjem, ko sta zaslužila kmet in delavec svoj denar in je bilo za slične dobrodelne namene sredstev dovolj!

Bistrica v Rožu. (Razno.) Zadnji teden smo imeli kar tri pogrebe in sicer smo spremili k zadnjemu počitku Terezijo Čop, zasebnico v Svečah, Jožefa Kopajnika, posestnika iz iste vesi in Valentina Wurzerja, tasta znanega slovenskega umetnika Maksima Gasparija. Rajni Folta je bil v vsakem oziru značajan, veren in narodno zaveden mož in je z velikim potrpljenjem nosil težke bolečine. Rajnim večni mir, zaostalim naše sožalje! — Kakor drugod je tudi pri nas Heimabund mobiliziral pristaše vseh bivših strank, da nastopijo skupno proti Slovincem. Značilno je dejstvo, da si podajo roke najhujši nasprotniki, kadar naj gre proti nam. — Dne 20. t. m. zvečer je pogorela lesena hišica drvarskega mojstra Ebenbergerja na Polani. Teden navrh pa spet zvečer gospodarsko poslopje pri pd. Kanavcu Zavrhom. Do sedaj ni znano, kako sta požara nastala.

Železna Kapla. (Smrt.) V nedeljo 4. t. m. je po dolgi in težki bolezni iztrpel ugledni gostilničar in posestnik Peter Piskernik, pd. Kolar. Z nenavadno potrpežljivostjo je prenašal večletne železodolčne in pljučne bolečine. Rajni je bil iz znane zavedne družine Piskernikov v Lobniku ter svak tudi že pokojnega dr. Janka Sadolška. Ljudstvo ga je brez razlike narodnosti vsled njegove značajnosti in postrežljivosti zelo spoštovalo, kar je dokazal tudi veličastni pogreb minule srede. Naj počiva odslej v Bogu. Kolarjevi družini pa izrekamo naše iskreno sožalje!

To in ono. Dom. fronta priredi v Celovcu povodom 10. oktobra večjo proslavo, med drugim bodo blagoslovljeni prapori deželnega in okrajnih vodstev. S 1. okt. je nastopilo vojaško službo v državi skupno 15.000 rekrutov, od teh samo na Dunaju 8000. — Dež. bolniška blagajna je razposlala delodajalcem svojih zavarovancev števne pole, da ugotovi število družinskih članov. Obseg dajatev družinskim članom namerava namreč razširiti. — Za poveljnika kor. divizije je imenovan gen. major Barger, nekdanji varnostni nadzornik. — Drž. svetnik grof Thurn Valsassina je imenovan za vodjo drž. mladinske organizacije. — Sveška požarna bramba je praznovala svojo 50letnico. — Na Dunaju je bilo lani poročenih 13.300 parov, od teh 500 civilno. — Knez Štarhemberg se namerava od svoje žene, grofice Salm-Reifferscheidt-Raitz, ločiti. — Nadučitelj g. Maklin Walter v Vovbrah je prestavljen na glavno šolo v Celovcu. — Nadučitelj na Djekšah g. Plantev Albert je prestavljen v Melviče. — Na neki niivi blizu Beljaka so našli več cerkvenih predmetov, med drugim dva lesena angela, bržkone ukradenih. — Vlomili so v Kapusovo trgovino na Re-

berci in odnesli jestvine in nekaj perila. — Vsled tatvine ovc so prijeli Feliksa Potiska z rožanske Bistrice. — Neznanci so vlomili v Polakovo tovarno za usnje v Borovljah ter odnesli nekaj dragocenosti in precejšnjo svoto denarja.

NAŠA PROSVETA

Moderna bolezen.

„Ja, v starih cajtih je bilo pač mnogo boljše,“ to tožbo menda najčešče srečujemo pri nas. Pa je neresnična in krivična, ker si „stare cajte“ napačno predstavljamo. Nekoč je bilo res boljše, a nikakor ne v tem, v čemer mi slutimo ali mislimo.

Kdor prebira zadnje zvezke „Zgodovine slovenskega naroda“ v izdaji Mohorjeve družbe ali išče še druge slične poglede v preteklost, bo začuden spoznal, da v gospodarskem oziru nikdar ni bilo mnogo boljše nego danes. Izvzemši par konjunkturalnih let okoli zadnje vojne je imelo podeželsko ljudstvo pred petdesetletjem ali celo stoletjem iste, če ne še večje gospodarske težkoče in skrbi. Vsikdar je primanjkovalo denarja, ob višjih kmetijskih cenah je bilo manj odvišnih pridelkov, davek ali nekoč desetina nista bila nič mnogo manj stroga od danes, zemlja ni bila nič bolj rodovitna. Pravimo, da gospodarske skrbi nekoč niso bile mnogo manjše od današnjih. V toliko je resnično danes slabše, v kolikor smo spremenili naš življenjski način, da živimo dražje in udobneje. Kar nas pa od naših prednikov najbolj razlikuje, je, da smo izgubili sigurnost njihovega mišljenja in gospodarjenja.

Vsi danes smo nekam cagavi. Za jutri in pojutrišnjem se bojimo, v uspeh lastnega dela dvomimo, mahedravo in nesolidno mislimo, cenimo in sodimo. Na gospodarsko in še bolj na življensko izkušnjo naših prednikov se ne zanesemo več, sami pa mnogokrat ne vemo in ne znamo boljšega. In kar je najhujše: v Previdnost nad nami ne verujemo več tako, kot nekoč! To je moderna bolezen podeželja, ki danes ne čuti več trdnih tal pod seboj in zato zapada apatiji in tihemu obupu nekako tako: kar bo, pa bo!

Samo eno je zdravilo, če naj ne pride, kar sicer pride. Najprej moramo vedeti, da nas je moderna doba opravila za najdragocnejšo dediščino: za otroško-čisti, lepi pogled na svet in življenje, ki je bil hrbtenica podeželja nekoč. Nešteti so danes kvarni vplivi zunanjega sveta na nas. Njihovo kvarnost in pogubnost odtehtamo le s podvojenim lastnim izobraževanjem in spoglobljeno našo molitvijo. Duhovna in duševna prosveta edini nas zamoreta rešiti moreče notranje negotovosti, ki nas sili v usodno brezbržnost in nato v obup. Po njih spet zadobimo trdna tla mi, naše družine in domovi in ves naš narod.

Od nas in našega dela je zavisno, ali smo čolnič, ki ga premetavijo razburkani valovi sveta, ali pa dobri krmarji, ki znajo za pot v varno pristanišče.

Naši gospodinjski šoli v št. Rupertu pri Velikovcu in v št. Jakobu v Rožu bosta v novembru spet pričeli s poukom. Namenjeni sta bodočim gospodinjam in materam in njuni dosedanji uspehi pričajo, da dobro vršita svoj vzvišeni namen. Zato tudi za letos toplo priporočamo starišem, da jima prijavijo svoja dekleta. Nekoč jim bodo mlade žene za to dragoceno doto hvaležne. Prijavo je nasloviti na vodstvo gospodinjskega zavoda vsaj v oktobru. Pouk se začne z novembrom in traja do konca maja.

Gorenče. Zadnje septembersko nedeljo je vogrško izobr. društvo v gostilni pri Jegartu v Sv. Radegundi uprizorilo „Dve nevesti“. Najprej pride ženin Miha z ujem Andrejko z hribov na ogled v dolino. Gledalci se sijajno zabavajo videč, kako nosijo v hišo, koder pričakujejo snubača, ravno pšenico — izposojeno. Gorjanca se prav po gorjansko obnašata. Res verjameta, da je vse zlato, kar se sveti. Pa kakor so nju prevarili z izposojeno pšenico, tako hočeta tudi onadva druge prevariti z izposojeno živino. Živina pa uide in goljufija pride na dan. Iz ženitve ni nič. Medtem se zanima za Mihovo nevesto vdovec Napoljon in tako vendarle pride do ženitve in celo do dvojne, ker poročita vdovec in njegov sin obe sestri. — Igralci so igrali jako naravno. Miha in ujec sta govorila narečje, kar je domačnost igre še povzdignilo. Igra je polna smešnih prizorov in igralci so igrali tako, da se je vse smejalo. V odmorih je pel vogrški zbor in je petje vsestransko ugajalo. Za-

hvaliti se moramo Vogrjanom za lepo zabavo in razvedrilo. Obisk je bil kljub slabemu vremenu dober. Vstopnina je bila nizka, čisti dobiček pa so naklonili v dobrodelen namen.

Vogrče. V nedeljo 11. t. m. priredi naše izobr. društvo ob 3. uri pop. pri Škofu igro „Dve nevesti“ in šaljivo tombolo. Na prireditve vabimo daljne in bližnje, mlade in stare!

GOSPODARSKI VESTNIK

Razdolžitev kmetov v Jugoslaviji.

Jugoslovanska vlada je izdala uredbo o likvidaciji kmečkih dolgov, ki jo je javnost že dalje časa pričakovala. Ker se bavijo z vprašanjem razdolžitve kmetov tudi druge države, v naslednjem kratko navedemo vsebino izdane uredbe.

Uredba se nanaša na dolgove, nastale pred aprilom 1932, in sicer za kmete, ki so bili kmetje v času zadolžitve in na dan izdaja te uredbe. Kmet je ena oseba, ki ji je poljedelstvo glavni poklic in katere posest ne presega 50 ha obdelane zemlje. Za kmečke dolgove se ne smatrajo dolgovi pod 250 din. in nad 500.000 din. Nadalje tudi ne javne dajatve in blagovni dolgovi do 500 din., dolžne plače, terjatve obrtnikov, obveznosti iz podedovanja i. dr. — Dolgovi ustanovam se plačajo istotako celi, vendar šele v 12 letih s 3% obrestovanjem po posebnem odplačilnem načrtu.

Zneski, ki jih kmetje dolgujejo različnim denarnim zavodom, bankam in vseh vrst zadrugam, se znižajo; in sicer: Dolgovi do 25.000 din. se brišejo do polovice, nad 25.000 din nazveč do 30%, vendar se bo te dolžnike posebej precenilo. Če kdo dolguje znesek, katerega višina presega vrednost posestva, lahko pri sodišču doseže, da se mu dolg izbriše na polovico.

Drugi upniki, katerim so kmetje dolžni, izgube 50%, drugo polovico jim kmetje vrnejo v 12 letih z 1% obrestovanjem in na podlagi posebnega odplačilnega načrta. Zasebnim upnikom zbrisane polovice nihče ne bo povrnil, denarni zavodi pa dobijo ob času večino povrnjeno.

Kmečke dolgove pri vseh denarnih ustanovah in zadrugah prevzame Privilegirana agrarna banka. Njej bodo denarni zavodi izročili zadolžnice in vse, kar dokazuje obstoj dolga in njegovo višino. Privilegirana banka zapiše nato denarnim zavodom neizbrisano polovico dolga v dobro ter jim jo izplača v 15 letih. Drugo, kmetom izbrisano polovico povrne banka denarnim zavodom za 25% z državnimi obveznicami, ki se amortizirajo v 20 letih in se obrestujejo po 3%. Ostalih 25% morajo nositi denarni zavodi iz svojih rezerv. V slučaju, da ne zadostujejo, jim država doplača z obveznicami.

Po tej uredbi torej vlagatelji denarnih zavodov ne izgubijo faktilno denarja, vendar so njihove vloge začasno vezane. Denarni zavodi utrpijo precejšnjo izgubo, ki jo krijejo od svojih rezerv. Kmetje so po uredbi dolžniki Privilegirane banke, ki se bo vknjižila na njih posestvih na prvem mestu. Preostali dolg ji bodo morali kmetje plačevati 15 let. Za Privilegirano banko bo iztirjevala davkarija.

Četudi je uredba že izšla, je danes težko oceniti vnaprej njen uspeh. Prenašanje dolgov od de-

narnih zavodov na državno banko bo dalo mnogo dela.

Kmečkih dolgov pri denarnih zavodih je v Sloveniji okroglo osemsto milijonov dinarjev. Po uredbi jim je torej izbrisan okroglo 400 milijonov, za ostalih 400 pa je upnik Privilegirana banka oziroma država. Od njenega nadaljnjega postopanja zavisi torej končna ureditev.

Sušenje sadja. Tekom desetletih smo v našem gospodarstvu pozabili na nekaj: na sušilnice. Ponekod še stoje zidovi nekdanje sušilne naprave, drugod spet so pa sploh že pozabili na tovrstno konzerviranje sadja. Šele stiska nas opozarja, naj v bodoče ne zanemarjamo tega gospodarskega dela, ki nudi za zimo in v igred prijetne spremembe v našem gospodinjstvu. — Koder še ali spet sušimo sadje, moramo pomniti tole: Sušenje je izparivanje vode. V čim bolj suhem zraku se sadje nahaja in čim toplejši je zrak ter čim hitrejši kroži, tem boljše in hitrejši je sušenje. Zato je sušenje v sušilnicah bolj pripravno od sušenja na soncu. V njih lahko povečamo zračno toplino in zrak lahko obnavljamo. Koščičasto sadje se boljše suši ob počasnem segrevanju, pečaksto pa dobro presene takojšnjo visoko toploto. Suho sadje naj po možnosti ohrani naravno barvo in okus. Sadja ne smemo ne kuhati in ne peči, marveč sušiti. Zato je treba nekaj vedeti o pravem sušenju.

Klobarjenje na njivah je še vedno mnogim knjiga s sedmimi pečati. Kmet lahko velik del svojega zemljišča zaseje z onimi rastlinami, ki na njegovi zemlji dobro uspevajo. Vendar pa mora vmes vedno spet uvrstiti rastline, ki včasih malo spadajo na njegovo zemljo. Sicer začnejo rastline v pridelkih močno pešati. Ni vseeno, če sejemo n. pr. pšenico zopet na isto njivo, na kateri je bila že v prejšnjem letu. Tudi ni vseeno, če pšenico posejemo na njivo, kjer je rastla pred enim letom pesa, krompir ali koruza. Ako bi eno vrsto žita sejali zaporedoma na isto zemljo, bi prav kmalu opazili, da se žetve vidno slabšajo. Razventega bi se močno širil plevel ter razni škodljivci in bolezni. To je posledica tega, ker se korenine ene rastline razvijajo večinoma v isti zemeljski plasti ter jo enostransko in močno izčrpajo. Rastline moramo vedno in pravilno menjati.

Sadni škodljivci že prežijo na sadje. Med njimi je takozvani zimski pedic (Frostspanner) za sadje najopasnejši. Njegova samica mora zlesti po deblu navzgor, da leže jajca v kroni. Vigredi izležejo gosenice in začnejo žreti poganjajoče zelenje. Mnogi sadjarji so nekoč uporabljali proti temu požrešnemu škodljivcu lepivne obroče. Ko so se pa seznanili s sadnim korbolinejem, so obroče opustili. Lansko leto pa so se v mnogih sadnih vrtovih nenadoma kljub uporabi korbolineja pojavili pedici v ogromnih množinah. Kako je bilo to mogoče? Očividno je korbolinej proti temu sadnemu sovražniku le preslab, ker najde mala žuželka pod skorjo dovolj za vetja in se v mnogih letih v ogromnih množinah pojavi na sadju. Sadjarji svetujejo zato, naj se poleg korbolineja uporabljajo spet lepivni obroči.

Celovski trg koncem preteklega meseca: Pšenica (100 kg) 38—39, rž 28—29, ječmen 24—26,

Klare, kräftige, wohlschmeckende Rindsuppe rasch und einfach bereitet aus Maggi's Rindsuppe-Würfel!

isto oves, ajda 24—26, koruza 26—29, grah (1 kg) 0.80—1.00, isto leča, krompir 0.12—0.14, sladko seno (100 kg) 7.00—8.00, kisló 5.00, slama 4.00, repa 0.20, zelje 20—30, čajno maslo 4.40, sirovo maslo 3.20, prekajena slanina 3.20—5.20, sirova slanina 2.60—2.80, svinjska mast 2.80—3.00, jajca 15—16, kokoši 2.00—3.00, rāce 3.00—3.50, trda drva, kratka 4.00—5.00, mehka 3.00—4.00 S za meter. — (Živinski trg): Voli 0.80—1.00, plemenske krave 0.85—1.00, klavne krave 0.50—0.60, telice 0.75 do 0.95, prašiči 1.50—1.70, plemenski 1.30—1.50 S za kg žive teže.

ZANIMIVOSTI

Romar s križem na plečih. Bavarski kmet Janez Müller je po svetovni vojni zaobljubil peš ponesti v sv. deželo in nazaj težek lesen križ. Odšel je na pot pred tremi leti. Prehodel je že nad 5000 km preko Avstrije, Ogrske, Jugoslavije, Bolgarske in Turčije. Povzpel se je na sv. goro Tabor in se napotil nazaj. Preko Egipta, Tunisa, Alžira, Maroka in Španske je zdaj dospel v Pariz. Veliko je prestal med potjo, a kot veren katolik je Bogu hvaležen za vse izkušnje. Najprej so ga zaprli v norišnico v lastni domovini. Po prestanem opazovalnem roku je nadaljeval pot brez denarja. Na Bolgarskem so ga napadli razbojniki, veliko je pretrpel na Španskem. A zato je bil deležen pomoči vernikov in cerkvenih oblasti ter prejel blagoslov od sv. očeta. Romar bo sklenil svoje potovanje dne 11. novembra t. l. na onem griču Aermermeileru blizu Belforta, kjer ga je zatekla vest o koncu svetovne vojne. Tu se bo ponovno zahvalil Stvarniku, ki mu je dal moč izpolniti zaobljubo.

Poroka eno uro pred smrtjo. V ameriški kaznilnici Sing-Sing se je nedažno vršila čudna poroka. Morilec John Collins se je bil pred aretacijo zaročil z mladim dekletom. Ko so ga obsodili na smrt in odklonili pomilostitev, je dekle prosilo, da se bi smelo z njim omožiti, ker se čuti mater. Vodstvo kaznilnice ji je ugodilo in uro pred smrtitvijo se je vršila poroka. Globoko zastrta se je pojavila nevesta v čelici, spremljala jo je obsojenčeva mati in dva paznika kot prič. Poročni obred je bil baje pretresljiv, saj je ženin uro navrh končal na električnem stolu.

Oh ti profesorji. Profesor je dobil sina. Služkinja vstopi in mu javi veselo novost: Gospod, fant je! — Profesor: „Zdaj ne utegnem, naj pride čez pol ure!“

Bewussthaftigkeit

fordert das Gesetz von jedem ordentlichen Kaufmann. Bewussthaftigkeit ist in noch höherem Maße notwendig, wo Lebensgüter und Schicksale auf dem Spiele stehen. Höchste kaufmännische Sorgfalt bürgt für den Erfolg:

Unsere Polizzen sind sicher!

Österreichische Versicherungs A.G.